

[Fischer]

imidlertid ikke kunnet, og vi afviser derfor igen forslaget.

Bjørn Elmquist (V):

Siden vi sidst havde diskussion om dette forslag i januar 1985, er der kommet det nye element, som både justitsministeren, hr. Ole Espersen og hr. Fischer har været inde på, nemlig menneskerettighedskommissionens afgørelse i Strasbourg. Jeg er enig i den fortolkning, der er anlagt herfra af den afgørelse, og herved har vi fået en konkret afgørelse for, at det krav om en fair og retfærdig rettergang i den konkrete sag næppe er blevet overtrådt. Men der er selvfølgelig intet, der hindrer os i at stramme garantiene derudover i den danske lovgivning. Jeg tror, at det, man har hæftet sig ved, vel har været, at der stod »ganske undtagelsesvis«, men hvordan motiverne ellers har været, kan man kun gisne om. Jeg håber, at vi i retsudvalget under behandlingen kan få en kopi tilstillet af den afgørelse, der foreligger. Jeg er spændt på at se, om der står noget andet end denne konkrete afvisning.

Med hensyn til folketingets holdning, kan jeg gentage, hvad jeg sagde for trekvart år siden på mit partis vegne, at vi har hæftet os ved det, at der står »ganske undtagelsesvis« i højesteretsdommen. Vi mener ikke, at der foreligger nogen forkert dom, og vi skal heller ikke gå i rette med, hvad højesteret gør. § 3 i grundloven omtalte jeg dengang. Vi skal vel også overlade en kompetence i visse skønmæssige sager til den dømmende magt.

Men hvad så med den politiske vilje i folketinget? Er det noget, vi kan gå ind for? Mit partis holdning er klar. En udbredt anvendelse af anonyme vidner vil vi være imod, idet vi mener, at det vil stride mod den retssikkerhed og de retsgarantier, som må eksistere i et civiliseret samfund. Men hvordan den gældende ret er og højesterets fortolkning, om det er forsvarligt, vil vi godt vente med at tage principiel stilling til, til vi har set den betænkning, som justitsministeren omtaler i sit forslag. Da det kun drejer sig om en måneds tid, før vi har den, vil vi vende tilbage til sagen.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Retssikkerhedsgarantier er noget, der gerne skal have en forholdsvis præcis karakter, og jeg hæftede mig ved, at hr. Bjørn Elmquist sagde, at også venstre ville være betænkelig ved en udbredt anvendelse af anonyme vidner. Så vil jeg spørge hr. Bjørn Elmquist: hvor vil han i grunden sætte grænsen?

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg hæftede mig ved, at hr. Bjørn Elmquist ved denne og ved tidligere lejligheder har talt om grundlovens § 3 i denne forbindelse. Det forstår jeg egentlig ikke rigtig. Skulle det være i strid med grundlovens § 3, om folketinget beslutter, at anonyme vidner ikke skal være tilladt? Mener hr. Bjørn Elmquist, at det er i strid med eller blot på kanten af grundlovens § 3?

Til ordføreren for det konservative folkeparti vil jeg sige, at det ikke er straffrit at true vidner. Går truslen på liv eller helbred, er det stærkt strafbart. Går truslen på at få afgivet en forkert forklaring, er det medvirken til falsk forklaring. Det er i høj grad strafbart at true, det er ikke sådan, at vi, der taler for et forbud mod anonyme vidner, advokerer for, at det skal være straffrit.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Til hr. Leif Hermann: én, to, mange. Hvad er mange? Det er svært at give et konkret svar, så det kan jeg ikke komme nærmere. Det er muligt, når vi har set betænkningen, som justitsministeren talte om, at vi ender med at sige nul. Det udelukker jeg ikke i øjeblikket.

Til hr. Ole Espersen: det har ikke været min agt at give udtryk for, at grundlovens § 3 skulle indskrænke den lovgivende magts mulighed for at give klare bestemmelser, men det, jeg ville sige, var, at vi som lovgivere ikke skal være forskrækket over, at der en gang imellem overlades en fortolkningsmulighed, et skøn, til domstolene. Det synes jeg ligger helt inden for grundlovens § 3.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Det kan forekomme overordentlig tiltalende, at venstres ordfører måske ender på et